

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy prowadzący taką instalację ma prawo do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji wynikające z bezpośredniego zastosowania przepisów dyrektywy 2003/87/WE i decyzji Komisji 2011/278/UE⁽²⁾, jeżeli przydział bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie prawa krajowego nie jest możliwy z tego tylko powodu, że dane państwo członkowskie nie ujęło instalacji do wytwarzania polimerów w zakresie zastosowania krajowej ustawy transponującej dyrektywę 2003/87/WE i instalacje te wyłącznie z tego powodu nie biorą udziału w handlu uprawnieniami do emisji?

- (¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).
- (²) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 23 listopada 2016 r. – Enzo Buccioni/Banca d'Italia**

(Sprawa C-594/16)

(2017/C 063/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Enzo Buccioni

Druga strona postępowania: Banca d'Italia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada przejrzystości, jasno wyrażona w art. 15 wersji skonsolidowanej Traktatu o Unii Europejskiej, mając na uwadze jej wiążący cel ogólny, interpretowana w ten sposób, że zasada ta może być regulowana źródłami prawnymi lub równoważnymi, o których mowa w ust. 3 tego przepisu, których treść mogłaby być wyrazem nadmiernie rozszerzonych uprawnień dyskrecjonalnych niemających podstawy w wyższej rangi źródle prawa europejskiego dotyczącym konieczności ustalenia minimalnych zasad niepodlegających odstępstwu, nie pozostaje w konflikcie z podobnym rozumieniem o ograniczającym charakterze w zakresie europejskich przepisów regulujących funkcje nadzorczych nad instytucjami kredytowymi, prowadzącym aż do pozbawienia znaczenia tej zasady przejrzystości także w sytuacji, gdy interes w dostępie jest oparty na istotnych interesach osoby wnoszącej o udzielenie dostępu, które są w sposób oczywisty wyraźnie tożsame z interesami objętymi korzystnymi odstępstwami od ograniczeń dopuszczonych w tym sektorze?
- 2) Czy w konsekwencji tego art. 22 ust. 2 jak i art. 27 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ z dnia 1 października 2013 r., który przyznaje Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w zakresie polityki w przedmiocie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, nie należy interpretować jako nienadzwyczajnych wypadków, w których ma zastosowanie odstępstwo od braku dostępności dokumentów, ale raczej jako przepisy, które należy interpretować w obliczu szerszych celów art. 15 wersji skonsolidowanej Traktatu o Unii Europejskiej, związanych jako takie z ogólną zasadą prawa Unii, zgodnie z którą dostęp nie podlega ograniczeniom zgodnie z racjonalnym i proporcjonalnym wyważeniem potrzeb sektora kredytowego z podstawowymi interesami oszczędzającego, którego objęła sytuacja burden sharing, w zależności od mających znaczenie okoliczności uzyskanych od organu nadzoru, który odznacza się charakterem organizacyjnym i kompetencjami sektora analogicznymi do tych, jakie posiada Europejski Bank Centralny?

- 3) Czy zatem, biorąc pod uwagę art. 53 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) ⁽²⁾ i przepisy krajowego porządku prawnego zgodne z tym przepisem, przepis ten jest nie do pogodzenia z obrazem pozostałych przepisów i zasad prawa europejskiego, przytoczonych w [pytaniu pierwszym], w takim sensie, że można udzielić dostępu w przypadku wniosku złożonego w tym celu i wniesionego po poddaniu instytucji bankowej procedurze przymusowego postępowania likwidacyjnego, także wtedy, gdy składający wniosek nie wnosi o dostęp wyłącznie w ramach postępowań cywilnych rzeczywiście wszczętych celem ochrony interesów majątkowych naruszonych na skutek poddania instytucji bankowej procedurze przymusowego postępowania likwidacyjnego, lecz także w sytuacji, kiedy taka osoba właśnie w celu pełnej ochrony jego prawa do obrony i do środka prawnego wnosi skargę dla zweryfikowania konkretnej możliwości wszczęcia takich postępowań cywilnych do właściwego organu sądowego uprawnionego przez państwo do ochrony prawa do dostępu i przejrzystości, mając w szczególności na uwadze wniosek oszczędzającego, który już doznał skutków burden sharingu w ramach postępowania w przedmiocie niewypłacalności instytucji kredytowej, w której ulokował on swoje oszczędności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 287, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, s. 338.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 23 listopada 2016 r. – Enzo Di Puma/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-596/16)

(2017/C 063/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Enzo Di Puma

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 50 Karty praw podstawowych Unii należy interpretować w taki sposób, że przy istnieniu prawomocnego ustalenia, że nie miało miejsca zachowanie stanowiące przestępstwo karne, wykluczone jest, bez konieczności dokonywania przez sędziego krajowego wszelkich dalszych ustaleń, wszczynanie lub prowadzenie odnośnie do tych samych czynów kolejnego postępowania celem nałożenia sankcji, które, przez wzgląd na ich charakter i stopień surowości, mogą zostać zakwalifikowane jako sankcje karne?
- 2) Czy sąd krajowy, przy dokonywaniu oceny skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego skutku sankcji, celem potwierdzenia naruszenia zasady *ne bis in idem*, o której mowa w art. 50 Karty praw podstawowych Unii, zobowiązany jest brać pod uwagę granice kary ustanowione przez dyrektywę 2014/57/UE ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) Dz.U. L 173, s. 179.